

noget tilbage, idet det ikke længere udgør over $\frac{3}{5}$ af den samlede Verdensproduktion, men kun godt og vel Halvdelen — et enkelt Aar, 1909, endda lidt derunder. Men som Helhed har Sukkerproduktionen i de senere Aar været større end nogen Sinde.

Sammenlignet med den vældige Verdensproduktion har vor hjemlige Sukkerindustri selvfølgelig ikke meget at sige, — fra Millioner Tons maa vi sætte Maalestokken ned i Millioner Kilogram, og saa maa vi endda op i Slutningen af Halvfjerdserne, før vi naa over den første Million. I Midten af Firserne begynder der at komme mere Fart i vor Produktion, omkring Aar 1900 ere vi oppe ved 50 Millioner kg, og med et voldsomt Spring i Udviklingen er man det sidste Par Aar endog naaet op til langt over 100 Millioner kg; — men selv med denne Kraftudfoldelse kunne vi ikke naa op til $\frac{3}{4}$ pCt. af Verdensproduktionen, medens vi, som Bilag I, Kolonne 5, viser, igennem Tiderne have holdt os endnu langt dybere nede.

Alene heraf maa det være umiddelbart indlysende, at vor hjemlige Industri praktisk talt ikke har nogen som helst Indflydelse paa Verdensmarkedets Sukkerpriser. Tænker man sig blot Prisen vilkaarligt hævet 1 Øre pr. Pund over Verdensmarkedets Niveau, vilde det for vore ca. 100 Millioner kg betyde en Overpris af i alt 2 Millioner Kr. Disse 2 Millioner vilde øjeblikkelig lokke udenlandske Sælgere frem, vort hjemlige Sukker vilde blive konkurreret bort af Forbruget, thi ingen vilde give 1 Øre mere for dansk Sukker end for en tilsvarende udenlandsk Vare. Og tænker man sig omvendt, at vi herhjemme vilkaarligt satte Prisen 1 Øre ned under det af Verdensmarkedet bestemte Niveau, vilde udenlandske Købere selvfølgelig straks aftage vort billige Sukker, og den Smule, vi producere (sammenlignet med hele Verdens Forbrug), vilde snart være revent bort. Vor Lidenhed gør, at Udlandet saare let kan skaffe os Sukker nok og saare let kan købe os blank for Sukker, alt som man ser sin Fordel derved, og hvis vi, i Stedet for pænt at følge Trop med Verdensprisen, vilde give os til at holde vore egne Priser, maatte vi tage Følgerne, der, hvad enten vi gaa op eller ned, kun vilde blive til Fordel for fremmede Spekulanter, — saafremt vi da ikke ad anden Vej kunde komme til at beherske Prisforholdene inden vore egne Døre.

Selv om vi altsaa vedblivende maa indrømme vor Lidenhed, naar Talen er om Verdens Sukkerproduktion i Almindelighed, vise Tallene i Bilag I dog med al ønskelig Klarhed, at der i de forløbne Aar ogsaa hos os er sket en mægtig Udvikling paa det her omhandlede Felt. — Det er allerede foran berørt, hvorledes man fra en saare beskeden Begyndelse først i Halvfjerdserne nu er naaet frem til en aarlig Produktion af over 100 Mill. kg, og i Kolonne 6 har Statens statistiske Bureau vist, hvorledes man ud fra de ved Arealopgørelserne fundne Tal:

1876	551 Tdr. Ld.
1881	2,754 — —
1888	12,478 — —
1896	22,977 — —
1901	26,142 — —
1907	29,027 — —

maa anslaa det med Sukkerroer dyrkede Areal som stigende fra 500 à 600 Tdr. Ld. midt i Halvfjerdserne til 45,000 Tdr. eller $4\frac{1}{2}$ □ Mil nu i 1911. — Men ogsaa her genfinder man det særlig kraftige Opsving i den allersidste Tid, idet man først i Aaret 1909 passerer 30,000 Tdr. Ld., hvorefter de to følgende Aar indtil 1911 vise en Stigning af ikke mindre end 50 Procent.